

paa Nørrefælled, efter mine Begreber ikke er passende eller menneskeværddig. Det er dette Indtryk, jeg har faaet ved Betragtningen af dette Forhold. Jeg har fra flere unge Mennesker faaet Underretning om, at de ere blevne behandlede saaledes, at de ikke have hørt et eneste godt Ord, men kun de gemeneste og laveste Skjældsord fra den Tid, de mødte paa Fælledden, og til de gif derfra. Jeg er gaaet derud og fik det Indtryk deraf, at man i den danske Hær, at navnlig de, som uddanne Recruterne, ikke have tilegnet sig Sandheden af den Sætning, at et godt Ord finder et godt Sted, thi Recruterne hørte ikke et eneste godt Ord, men en Række af de laveste og gemeneste Skjældsord, som: „Søvnethyne“, „Klodrian“, „Klods-major“, „Kan han faae Skankerne med sig“, „Hvor skal den Klo hen“. I den Tone gif det bernde, og det var ikke enesteaaende, men, hvor jeg vendte mig, førtes Underviisningen paa den Maade, og det kalder jeg ikke stemmende med Menneskeværddighed. Jeg troer, at faavel den militaire Underviisning som enhver anden Underviisning fremmes bedst derved, at man behandler den Undergivne saaledes, at det bliver Lyften, der driver Bærket; men naar man bliver behandlet paa den Maade, er det umuligt at bevare Lyften, og Underviisningen maa blive ufrugtbar, hvormegit man end bilder sig ind, at den bliver frugtbar. Dette har jeg ikke villet undlade at sige, og jeg vil anmode ærede Medlemmer, som tvivle derom, om at gjøre et Besøg paa Nørrefælled; naar De kunne blive Vidne til, hvad der foregaaer, ville De vistnok erkjende Sandheden af, hvad jeg har sagt.

Formanden: Jeg henstillede før til ærede Medlemmer ikke at fortsætte Forhandlingen over dette Spørgsmaal, som ikke ligger for under denne Sag, og, idet jeg gjentager denne Henstilling, skal jeg dog ogsaa bede ærede Medlemmer at erindre, at enkelte Medlemmer ikke efter deres Erfaringer ved enkelte Leiligheder kunne bedømme dette Forhold i dets Almindelighed og udtale nogen almindelig Dom derover.

Krigsministeren: Jeg vil i Anledning af de Bemærkninger, som ere faldne fra den

ærede sidste Tale, forsaavidt komme tilbage til, hvad jeg før yttrede, at, hvis saadanne Sagtagelser, som det ærede Medlem har anstillet, skulde have praktisk Nytte, saa maatte det ærede Medlem have gjort sig den Uleilighed at lægge Mærke til, hvem det var, der behandlede en Mand ilde, og hvem den Mand var, der blev behandlet ilde, og han maatte endvidere have gjort sig den Uleilighed, som ikke overstiger menneskelige Kræfter, mundtligt eller skriftligt at gjøre en Indberetning til Krigsministeriet om Sagen, thi først da kan man gjøre Noget derved. Hvad kan jeg gjøre ligeoverfor slige Ytringer som dem, der ere komne fra det ærede Medlem? Hvor er den Befalingsmand, der har forset sig? Dette har det ærede Medlem ikke gjort sig den Uleilighed at undersøge. Naar han opfordrer ærede Medlemmer til at besøge Nørrefælled, saa er det en Opfordring, jeg meget gjerne kan tiltræde, men jeg vil da tillige bede Dem gaae derud med den Beslutning at komme til et praktisk Resultat, det vil sige at see, hvem der bliver mishandlet, og hvem der mishandler. Bliver dette paavist, skal jeg vissest ikke forsømme min Pligt overfor saadanne Misbrug.

H. Olsen: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: For en kort Bemærkning skal jeg give det ærede Medlem Ordet.

H. Olsen: Jeg vilde kun tillade mig overfor den høitagtede Krigsminister først at sige, at jeg ikke har fremsørt, hvad jeg har sagt, for paa nogensomhelst Maade at dable Ministeren, thi jeg erkjender fuldtvel, at han ikke kan stribe ind blot paa Grund af saadanne Udtalelser som dem, der her ere komne frem, men jeg har udtalt mig, som jeg har gjort, paa Grund af den Maade, hvorpaa den høitagtede Minister svarede det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg). Naar den høitagtede Minister siger, at man skal paavise den enkelte Mand, som har gjort sig skyldig i Mishandling, saa svarer jeg, at det ikke var en enkelt Mand, der gjorde sig skyldig deri, men at det var saa at sige enhver af de Befalings-